

บนโลกใบเล็กซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของจักรวาลอันกว้างใหญ่ใบนี้ มีดอกไม้อยู่มากมายหลายชนิด บางชนิดมีสีสดใส บางชนิดมีกลิ่นหอมหวานชวนให้ดมดม

นั่นคือความสำคัญของดอกไม้ตามที่คนทั่วไปต่างรับรู้กันดี หากน้อยคนนักที่จะล่วงรู้ความหมายที่ซ่อนอยู่ภายใน ซึ่งต่างมีความเป็นเอกลักษณ์ที่ไม่ซ้ำกันในบรรดาดอกไม้มานานาพรรณที่พระเจ้าดลบันดาลให้ถือกำเนิดบนโลก

โดยเฉพาะดอกไม้ที่มีสีขาวบริสุทธิ์...

ดอกไม้... ซึ่งว่ากันว่าได้เก็บซ่อนความลับและปาฏิหาริย์ไว้มากมายเพื่อรอคอยผู้ที่มีชะตาผูกพันกันได้ค้นพบมัน...

...Love story of white tulip...
(TheLittleFinger)

Kennen Sie das Geheimnis der weißen tulpe?
...Do you know about the secret of white tulip?

'I'm coming home I've done my time
And I have to know what is or isn't mine'

"..."

ฉันลืมหมาขึ้นมาบนเตียงนอนนุ่มแสนอบอุ่นของตัวเองโดยการปลุก
ของเสียงเพลงเบาๆ จากชั้นล่างอีกวัน

'If you received my letter
telling you I'd soon be free
Then you'd know just what to do
If you still want me

If you still want me...'

10

ฉันลุกขึ้นนั่งบนเตียงพลางบิดตัวไปมาเล็กน้อยเพื่อปลุกตัวเองให้ตื่นเต็มตาด้วยความเคยชิน แม้ว่าความจริงตนเองจะตื่นเต็มที่แล้วก็ตามก่อนลุกออกจากเตียงไปเลิกเปิดผ้าม่านที่ปิดหน้าต่างบานกว้างในห้องนอนออก แสงอาทิตย์สีส้มยามเช้าส่องแสงเข้ามาทันทีเมื่อหน้าต่างบานนั้นตั้งอยู่ในทิศที่ดวงอาทิตย์ขึ้นอย่างเหมาะสมเจาะ

อากาศที่นี้เช้านี้ยังคงสดชื่นอีกเช่นเคย แต่ไม่รู้ว่าคุณอากาศในเมืองที่อยู่ห่างออกไปจากนี้อีกแสนไกลจะเป็นเช่นไร...

'Oh tie a yellow ribbon

'Round the old oak tree

It's been three long years

Do you still want me...!*

เสียงเพลงจากชั้นล่างยังคงดังมาอย่างต่อเนื่อง

ฉันส่งยิ้มให้กับตัวเองที่หน้ากระจก บอกกับตัวเองในใจว่าชีวิตยังมีความสุขดี ฉันบอกกับตัวเองแบบนี้แทบทุกวัน แต่บางอย่างในใจฉันก็ยังคงแสนเศร้าอยู่เสมอ เมื่อยามที่เผลอใจนึกถึงมัน...

ดอกไม้ดอกนั้น... จะมีสักวันไหมนะที่ถูกเติมจนเต็ม

1

Somewhere

เสียงเพลงเก่าความหมายแสนดีที่ถูกนำมาร้องในทำนองอะแคปเปลล์่ายังคงดังอยู่อย่างต่อเนื่องในตอนที่ฉันเดินลงมาถึงชั้นล่าง "อ้าว เท็ดดี้ มหา'ลัยปิดแล้วไม่ใช่หรอ ตื่นเข้าจัง"

* Tie A Yellow Ribbon Round The Old Oak Tree โดย Harry Connick Jr.

พ่อที่กำลังอ่านหนังสือพิมพ์ประจำวันพร้อมฮัมเพลงโปรดหน้า
เครื่องเล่นซีดีไปด้วยหันมาส่งยิ้มกว้างจนตาแทบปิดให้กับฉัน

"ก็ปิดแล้วนะสิ แต่เสียงเพลงของใครไม่รู้ล้อยมาปลุก =_="

"ฮ่าๆๆ งั้นหรือ"

ฉันทำหน้างอนๆ นิดหน่อย นั่นทำให้พ่อหัวเราะกว้างยิ่งกว่าเดิม
จากนั้นก็จัดการใส่ตัวไปนั่งข้างๆ แล้วขโมยเอาอาหารมือเข้าของพ่อให้
มาเป็นของตัวเองแทนไปซะ

"เมื่อวานแบร์โทรมมาจากบ้านนะ"

"หรือ ว่าไงบ้างอะ"

ครวัของดีชิ้นแรกถูกจัดการเรียบ แม้จะยังไม่อ้อมเท่าไร แต่หัวข้อ
ที่พ่อเอ่ยถึงก็ทำให้ฉันเลิกสนใจครวัของดีอีกชิ้นไปเรียบร้อย

ครอบครัวของฉันมีกันอยู่สี่คน พ่อ แม่ ฉัน และน้องสาวอีกคนก็คือ
'แบร์' ที่พ่อเพิ่งพูดถึงนั่นแหละ แม้ว่ากาที่พ่อทำงานหลักอยู่เยอรมัน
จะทำให้ฉันต้องตามมาอยู่ด้วยที่นี่เพื่อไม่ให้พ่อเหงาจนครอบครัวเราไม่
ค่อยมีเวลาอยู่ด้วยกันก็เถอะ แต่ครอบครัวเราก็มักรักกันมากอยู่ดี

ความจริงแล้วฉันตัดสินใจกลับไปเรียนต่อช่วง ม.6 ที่ไทย อยู่บ้าน
กับแม่ ไปโรงเรียนพร้อมน้องสาว ตั้งใจจะเรียนมหาวิทยาลัยที่นั่น อยู่
ที่นั่นต่อไปอีกด้วยซ้ำหากทำได้ เพราะความจริงฉันชอบอากาศประเทศ
ไทยมากกว่า ชอบอาหารไทยแล้วก็... ไม่ชอบห่างน้องสาวฉันเท่าไรใคร
จะว่าฉันติดน้องก็ไม่ค่อยผิดนะ แต่มันช่วยไม่ได้ในเมื่อฉันมีน้องแค่
คนเดียว เราห่างกันปีเดียว และฉันก็รักน้องมาก ขนาดชื่อฉันกะแบร์ยัง
เอามาต่อกันเป็นตุ๊กตาหมีได้สบายๆ เลย

แต่เพราะเหตุการณ์บางอย่าง... ทำให้ฉันตัดสินใจกลับมาอยู่ที่
เยอรมันกับพ่ออีกครั้ง ซ้ำยังลงเรียนมหาวิทยาลัยที่เยอรมันแทนที่จะเป็น
ที่ไทยแบบที่เคยคิดเอาไว้

"บอกว่าคิดถึงนะสิ แม่เราก็บ่นว่าปิดเทอมแล้วให้กลับไปโนน
ชะบ้าง"

โน่นของพ่อก็คือประเทศไทยนั่นแหละ... ฉันบอกชัดเจนรีเปล่า

1-2

นะว่าตอนนี้นั่งอยู่ที่เยอรมันนะ

"เฮ้อ... เท็ดดี้ก็เลยจกกลับอะ -O-"

"ไหนงั้นได้ละ"

"ก็... อยู่นี่ดีออก อากาศเย็นสบาย ไม่ต้องไปหาอากาศร้อนๆ ที่นั่น"

"แปลว่าไม่คิดถึงแม่แล้วสิ"

"คิดถึงน่า"

"อ้อ... งั้นไม่คิดถึงเจ้าแบร์แล้ว"

"คิดถึงสิ -_-;"

พ่อหรือตาลงนิดหน่อยแล้วส่งคำถามมาพร้อมกับสายตาที่แอบจับผิดเล็กน้อย เพราะงั้นฉันเลยแกล้งทำเป็นคอบ้างแล้วเดินเข้าครัวไปหาน้ำมาดื่มแทน

"ตกลงอยากกลับรีเปล่าเท็ดดี้"

เสียงพ่อยังตะโกนไล่หลังตามมาติดๆ แหงละ พ่อแอบเป็นกังวลเหมือนกันนะที่การทำงานของพ่อทำให้ครอบครัวต้องห่างกันนะ มีโอกาสที่ไรพ่อก็ต้องบินกลับไปไทย บางทีก็ลากเอาฉันไปด้วย

แต่ตลอดเวลาเกือบปีที่ผ่านมารากของพ่อไม่เป็นผลเหมือนที่เคยๆ มั่นคงนับตั้งแต่ที่ฉันกลับมาเยอรมันแล้วตัดสินใจลงทะเบียนเรียนที่มหาวิทยาลัยในเยอรมันนี่ละมั้ง ตอนช่วงเรียนก็ยังพออ้างได้ว่างานหนัก รายงานเยอะ ต้องทบทวนบทเรียน...

แต่ไฉ่วเวลานี้มันก็ปิดเทอมแล้ว ดูท่าจะลำบากในการหาข้ออ้างไม่ใช่น้อยแฮะ -_-;

"แล้ว... ถ้าเท็ดดี้บอกว่าไม่อยากกลับละ"

ฉันส่งคำถามกลับไปบ้างทั้งที่ในมือยังคงถือแก้วใส่น้ำไปโตเตรียมจ่อเข้าปาก

"พ่อก็คะบังคับให้กลับอยู่ดี ^^+"

"-_-;"

เฮ้อออ... ว่าแล้วเชื่อว่ามันต้องลงท้ายด้วยอีหอรบนี้

"แบร์จะจบ ม.6 แล้ว เดียวก็ต้องเตรียมเอ็นท์เข้ามหา'ลัย เรา

ก็กลับไป ไปตีวให้น้องหน่อยเหอะ"

"แบร์เก่งจะตายไป"

"แต่จะเก่งมากขึ้นถ้าเรากลับไปตีว"

พ่อพูดพร้อมกับส่งยิ้มหวานแถมมาให้ แต่ฉันไม่ยักจะพิศวาด รอยยิ้มนั้น เพราะมันชวนขนลุกซะมากกว่า รอยยิ้มแบบเดียวกับฮิตเลอร์
เลย --;

"เอาน่า... แม่บอกให้กลับไปหา เขาคิดถึง"

"แล้วพ่อจะอยู่คนเดียวได้หรือ เดียวก็เหงาหรือ"

ฉันพยายามชักแม่น้ำทั้งสามเหมือนสายจนแทบจะหมดจากดาวโลก ออกมาช่วยเหลือ เมื่อข้ออ้างอื่นๆ ถูกสกัดกั้นโดยพ่อผู้ชำนาญการจนเกือบหมดแล้ว เอาจึงเป็นว่าฉันอยากอยู่ที่นี้เพราะเป็นห่วงแสนห่วงพ่อด้วยกัน

"พ่ออยู่คนเดียวน่าจะสบายกว่านะ... อย่างน้อยก็ไม่มีคนมาแย่งกินอาหารยามเช้า"

"แหะๆ ^^;"

โอ... รู้สึกผิดจนแทบจะคายครีวของดีออกมาใส่จานถวายเป็นพ่อเลยที่เดียวถ้าทำได้ แต่ความจริงแล้วไซ้รู้ ถ้าขย้อนออกมาให้จริงพ่อคงทำอ็อปเปอร์คิตใส่ฉันคงแตกอย่างแน่นอน

"เท็ดดีไม่ออกไปจริงๆ"

ฉันพยายามตอกย้ำกับพ่อเมื่อสุดปัญญาจะหาแม่น้ำหรือเขื่อนลำตะคองที่เหนมาให้ชกยกขึ้นอ้างได้อีก

"แต่พ่ออยากให้เราไป"

"..."

บางที... พ่อก็ทำท่าเหมือนอยากที่จะเข้าใจในสิ่งที่ฉันพยายามปิดและซุกซ่อนมันเอาไว้

"กลับไปไทยเถอะเท็ดดี... อย่างน้อยก็ช่วงที่กำลังปิดเรียนนี่ก็ยังดี"

"แต่..."

"พ่อจองตัวเครื่องบินเอาไว้แล้ว ที่เหลือก็แค่เราจัดกระเป๋า แล้วเตรียมไปขึ้นเครื่อง"

14

"..."

ฉันเงยปไปครู่ใหญ่ ไม่เคยตอบไม่ได้แฉ่ง เมื่อในหัวยังคงลังเล สับสนว่าฉันควรจะตอบรับพอดีหรือไม่ จนกระทั่งมือหนาๆ ของพ่อเอื้อม มาแตะที่มือฉันอย่างอ่อนโยนพร้อมกับรอยยิ้มที่แสนอบอุ่นเสมอมา

"ปัญหาบางอย่างถ้าเราลืมนั่นไม่ได้ เราก็ควรต้องกลับไปแก้ไขมัน นะเท็ดดี้"

"..."

"เข้าใจความหมายของพ่อใช่ไหม"

แรงบีบจากมือที่กุมอยู่บนมือฉันเพิ่มขึ้นอีกเล็กน้อย แรงนั้นเรียก ให้ฉันเงยหน้าขึ้นไปสบตาพ่อของตัวเองก่อนจะพยักหน้ารับคำในที่สุด

อะโลฮ่า... สวัสดิ์ไทยแลนด์

และเพราะจากการสนทนาฉันพ่อลูกกับพ่อในวันนั้น... ฉันก็กลับมา ยืนที่ผืนแผ่นดินไทยบ้านเกิดของตัวเองอีกครั้งโดยไม่ต้องอาศัย ปาฏิหาริย์ใดๆ นอกจากตัวเครื่องบิน พาสปอร์ต และบัตรประชาชนที่มี หน้าเหย่ยๆ ของตัวเองหรืออยู่ภายใน ฉันทยกองค์การถ่ายรูปสแกนลง บนบัตรประชาชนของเขาซะ ซ่างเป็นการทำงานที่มีความยุติธรรมสูงส่ง สามารถทำให้ใบหน้าของทุกคนออกมาชี้ให้เหมาะสมเหมือนกันหมดได้ ดีจริงๆ ชี! --

"เท็ดดี้ >__<!!"

เสียงเรียกดังมาแต่ไกล ก่อนที่ร่างเล็กๆ ของน้องสาวฉันที่อายุห่าง กันแค่ปีเดียวจะกระโดดถลามาออกคอกอย่างไม่มีความปราณี ชนิดที่ ว่ายอมล้มไปด้วยกันเลยก็ว่าได้

"ยัยใจร้าย นึกว่าเธอจะไม่กลับมาแล้วซะอีก"

หลังจากกอดจนหน้าใจ แบร์ก็เงยหน้าขึ้นต่อว่าต่อขานฉันยกใหญ่ หยดน้ำใสฉาบบางๆ อยู่ในดวงตากลมโตของน้องสาว แต่ฉันก็แก้งทำเป็น ไม่สังเกตเห็นมันเพราะรู้ว่าแบร์พอใจที่เป็นแบบนี้

"เห็นฉันเป็นยักษ์รึไง ฉันเกิดที่นี้ยังงี้ก็ไม่ไปตายที่ไหนหรอกน่า"

"โห ใครตายกัน พุดอะไรอัปมงคลมากเท่ดี๊ เชวี่ยังทิ้งๆ"

ฉันพุดแบบไม่ทันคิดพร้อมทำหน้าเซ็งๆ ใส่แบร์นิดหน่อย แต่แบร์ที่ฟังไปแล้วคิดมากเริ่มทำสีหน้ากังวลออกนอกหน้า เอ้อมมือมาตบที่ริมฝีปากฉันเบาๆ แล้วทำท่าเหมือนเขวี่ยังอะไรสักอย่างออกไปไกลตัวอีกสองสามครั้ง

...คำพุดฉันมันเป็นขยะตั้งแต่เมื่อไหร่ละ --;

"แล้วต้องกลับไปเยอรมันอีกเมื่อไหร่"

แบร์เอ่ยถามฉันพร้อมกับก้มมือเรียกชั้นแทน ผู้ชายผมสีน้ำตาลทองแถมยังหน้าตาดีมีรอยยิ้มสดใสร่าเริงตลอดเวลามาช่วยจัดการกับสัมภาระของฉัน แม้ว่าฉันจะพยายามแย้งมันกลับมาถือเองเพราะมีแค่กระเป๋าเดินทางใบเดียวก็เถอะ แต่นายนี้เป็นคนดีมากเลยละ ไม่ยอมให้ฉันแม้แต่จะเอ้อมไปแตะกระเป๋า แถมยังแจกรอยยิ้มกว้างแถมมาให้อีกด้วย ไม่น่าแปลกใจเลยสักนิด... ที่แบร์เลือกผู้ชายคนนี้ในที่สุด

"กะว่าจะมาแค่อาทิตย์เดียว"

คำตอบของฉันได้รับสีหน้ามู่ทุ่กลับคืนมาจากน้องสาวในทันใด

"ใจดำมาก ห่างกันไปเป็นปี จะกลับมาแค่อาทิตย์เดียวเนี่ยนะ"

"พออยู่โน้นคนเดียวนะ"

ปากบอกลงไปแบบนั้น แม้ว่าในใจฉันจะร้องค้านนิดหน่อยก็ตามที

"ไม่เอาอะ เดือนนึงเหอะ"

"ไม่ใช่เสื้อผ้านะยะ มีต่อราคาเนี่ย"

"เดือนนึง"

"..."

"เดือนนึงน้ำ T_T"

"เฮ้อออ... รู้แล้วๆ ฉันจะอยู่สามอาทิตย์แล้วกัน"

"ใจร้าย"

แบร์บ่นพร้อมทำปากจูนิดหน่อยที่ฉันไม่อยู่หนึ่งเดือนตามใจ ท่าทางร่าเริงของแบร์ทำให้ฉันยิ้มออกมาโดยไม่รู้ตัว แต่ก่อนตอนที่ฉันกลับมาจากเยอรมันช่วงปลายเทอม ม.5 เพื่อมาเรียนที่นี้ใหม่ๆ แบร์ไม่ได้ร่าเริง

16

ขนาดนี้ ไม่ได้ขี้มกั้วางขนาดนี้... แบริเหมือนมีอะไรต้องคิดให้หนักใจ
ซะมากกว่า

"ได้ยินรีเปล่า เท็ดดีมาอยู่แค่สามอาทิตย์นะ นายต้องทำตัวให้ว่าง
ตลอดด้วยละ"

"เฮ้อ... ใจร้าย เห็นพ่อหมีมีค่าแค่คนขับรถใช้มัยละ"

อะ? ฉันรู้แล้วละ...ว่าแบริติดท่างอนๆ ปากจู้มาจากใคร นายชั้นแทน
แน่ๆ เลยเชียว

"แม่หมีต้องจ่ายค่ารถด้วยนะ ด้วยการจู้สองที >3<"

"ไปจู้ที่อื่นเลยตาบ๊อง -_-//"

"แม่หมีใจร้าย ทำร้ายพ่อหมีได้ลงคอ"

"บ้ารึไง ไม่ต้องบ่นเลย เท็ดดีเห็น้อยจะแยแล้ว"

แบริทำหน้าที่แดงด้วยความเขินอายที่แฟนของตัวเองทำท่างอน
จนน่ารักเกินไปนิด แกรมยังมาเรียกขานฉายาเฉพาะตัว 'พ่อหมีกับแม่หมี'
กลางสนามบิน ก่อนจะรีบเดินหลังให้ชั้นแทนขยับเดินไปด้านหน้า บ่นว่า
อีกฝ่ายปาวๆ ทั้งๆ ที่ตัวเองก็คลี่ยิ้มเขินซะกั้วาง

เวลาปีกกว่าๆ ที่ผ่านไป... กาลเวลากับคนใกล้ชิดทำให้แบริเปลี่ยน
ไปจากแบริคนเก่าไม่น้อย แต่ฉันชอบแบริที่เป็นปัจจุบันแบบนี้มากกว่า
ฉันชอบที่เห็นน้องสาวตัวเองยิ้มแล้วก็หัวเราะเสียงสดใส โดยเฉพาะเวลา
ที่ยกมือล้อกับคนที่รัก

เมื่อก้าวออกจากสนามบินมาก็คพบว่าท้องฟ้าที่ปกคลุมอยู่ภายนอก
เต็มไปด้วยหมู่ดาวเรียงร้อยแล้ว ดวงดาวทอแสงอยู่เพียงแคริบหรือจากที่
ซึ่งห่างออกไปไกลแสนไกล แสงนีออนหลากสีที่อยู่บนพื้นทำให้ดวงดาว
ทั้งหลายถูกกลืนหายไปจนไม่อาจมองเห็น

รถของชั้นแทนเคลื่อนออกจากสนามบิน ฉันปล่อยให้แบรินั่งเบาะ
หน้าข้างๆ ชั้นแทน ส่วนตัวเองก็นั่งเอนกายพิงอยู่กับเบาะหลังหนุน
ปล่อยให้แสงไฟสีส้มที่เรียงรายไปตามเส้นทางเชื่อมต่อสนามบินผ่าน
สายตาไปเรื่อยๆ ถนนสายยาวนี้ทำไมมันถึงได้อ้างว้างเหลือเกินนะ เป็น